

eller nogle enkelte Forretninger, kan der ikke være Tale om, at det øvrige Samfund skal gøre store Ofre ved at beskatte sig selv for at opretholde disse Fabrikker.

Endelig tales der meget i disse Andragender om negativ Beskyttelse. Jeg er ganske enig med det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), naar han siger, at vi gerne vilde stille os saaledes, at vi saa vidt muligt afskaffe den negative Beskyttelse. Men jeg er ogsaa enig med ham i, at det lader sig ikke gøre med et Slag eller paa en Gang. Og jeg vil, naar jeg læser og hører Tale om den negative Beskyttelse, og Talen falder, som om dette var en himmelraabende Uretfærdighed, som vi alle maatte ile til for at bøde paa hurtigst muligt, gøre opmærksom paa, at negativ Beskyttelse har jo hele vort Landbrug. Det har ingen Fordel gennem Tolden, men det har netop negativ Beskyttelse, fordi ved Beskyttelses-satser til Fordel for Industrien fordyres det, de skulle bruge, deres Værktøj, deres Maskiner, deres Levemaade, deres Klæder osv. Hvis de skulle gøre op paa samme Maade som de Folk, der have skrevet Andragender, vilde hver Landbruger i Danmark kunne gøre op, at han havde den negative Beskyttelse, og han vilde kunne møde med et Krav til Statskassen og sige: Maa jeg faa det godtgjort. Vi have jo ogsaa Industrier, der leve under denne negative Beskyttelse, og det mærkelige er, at adskillige af disse Industrier jo for Resten trives ganske godt. Vi have Skibbyggeriet, Cementindustrien og Margarineindustrien, der ogsaa er bleven en stor Industri, som ganske vist klager sig over den negative Beskyttelse, men som dog producerer overordentlig meget og beskæftiger mange Mennesker. Jeg vil sige, at det, som har gjort, at Landbruget har kunnet klare sig, og det, som har gjort, at disse Industrier have kunnet klare sig trods den negative Beskyttelse, er den personlige Dygtighed. Det er den, [der har] baaret de Byrder, som ere lagte paa dem ved den negative Beskyttelse, og det er jo til syvende og sidst den, der skal bære Erhvervene her i Landet; der er til syvende og sidst ikke andet, der kan bære dem. Det er et Synspunkt, vi ikke maa glemme, naar vi behandle Toldsagen, og det kan jeg ikke lade være med at fremhæve, naar jeg ser hen til den Mængde Andragender, der findes om forøget Beskyttelse i den Bog med Andragender, som vi jo alle have læst. Jeg siger ikke, at det er naturligt, at der er negativ Beskyttelse for

en og anden Industri; jeg gaar ogsaa med Glæde med til saa vidt muligt at komme bort derfra, men dem, der nu en Gang lide derunder, og dem, for hvilke vi maa ske paa Grund af Omstændighederne ikke fuldstændigt kunne bøde derpaa, gør jeg opmærksom paa, at vort Lands største Erhverv lider under den samme Byrde og maa finde sig deri og erklærer sig villigt til at finde sig deri.

Dette er, hvad jeg har at bemærke til Ændringerne. Jeg har ellers ikke meget at sige. Den højtærede Formand gjorde med Rette opmærksom paa, at største Delen af den Tale, det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) holdt, ikke hører hjemme ved en 2den Behandling af Toldloven. Der behandler man jo Ændringer til Toldloven, og naar det ærede Medlem ud fra disse Ændringsforslag fantaserede om Stempelskatten og Handelstraktat med Tyskland og Forholdet til Frankrig, saa er det jo noget, der aldeles ikke ligger for i Dag, og allerede af den Grund skal jeg ikke svare. For øvrigt var der mange af det ærede Medlems Bemærkninger, der i og for sig vare underlige nok, naar man tager Hensyn til det Parti, han hører til. Men i den Henseende er jeg for Resten hørt op med at forbavses; efter at jeg i Fjor hørte det ærede Medlem staa her og sige, at det var ligegyldigt, om Pengene kom ved Arveskat, eller om de kom ved Told, er jeg, som sagt, hørt op med at forbavses over, hvad det ærede Medlem kan tillade sig, skønt han sidder i Hovedbestyrelsen for „Det radikale Landsforbund“ her i Landet, der jo vistnok er i høj Grad Tilhænger af en progressiv Arveskat og i høj Grad Modstander af Toldskat. — Det ærede Medlem sagde nu, at det var meget mærkeligt, at jeg vilde foreslaa en saa stor Nedsættelse af de indirekte Skatter og samtidig, naar der skulde gennemføres Lønningsforbedringer, kunde tænke mig at gaa med til Forhøjelse af Jernbanetakster og Porto, og han lod ikke utvetydig forstaa, at saa var det dog bedre, at vi beholdt noget af Tolden. Det er heller ikke en Betragtningssmaade, der falder i Traad med „Det radikale Landsforbund“s Program og heller ikke med det, som nogen Sinde har heddet Venstre her i Landet, thi Venstre har jo altid holdt paa, at vi skulde have saa lidt som muligt af indirekte Skatter og afskaffe saa meget som muligt deraf. Derimod har Venstre holdt paa, at de, der kørte paa Jernbane, skulde betale, hvad det kostede, og det, det